

[Johan Philipsen]

ret, hvis det kommer til at virke forkert, således at vi får færre værelser til udlejning, men det får vi også nok at se i de kommende år.

Så har jeg to bemærkninger til §§ 100 og 101. Jeg er stadig af den formening, at det ville have været mere korrekt, at den såkaldte tilbudspligt blev tinglyst på ejendommen. Vi lovgiver ikke for partiernes boligordførere eller for høje afdelingschefer i boligministeriet, men vi lovgiver for den almindelige unge mand, der lever lykkeligt uden for dette hus uden at kende det hav af love, som vi årligt producerer, og han bør i grundbogen kunne se, hvilke forpligtelser han går ind til. Jeg beder boligministeren overveje endnu en gang, om det ikke ville være rigtigst imellem anden og tredje behandling at kigge på det problem én gang til.

Så er der den midlertidige boligreguleringslov, der jo desværre har været midlertidig i en menneskealder. Der har vi jo konflikt mellem to hensyn, der strider imod hinanden. Det ene hensyn siger os, at det i disse tider vil være fornuftigt at holde huslejestigningerne i takt med lønstigningerne, og det andet hensyn siger os, at vedligeholdelsesstandarder er for ringe, og til en vedligeholdelsesstandardforbedring er der knyttet en betydelig beskæftigelse.

Jeg mener ikke, at vi med det forslag, vi er kommet frem til, har taget hensyn nok til det vedligeholdelsesefterslæb, der vitterlig er. Jeg mener heller ikke, at vi har taget hensyn nok til det stigende lønniveau med hensyn til vedligeholdelsesarbejder. Men jeg erkender og anerkender da selvfølgelig, at det har været muligt at bevæge socialdemokratiet et stykke af vejen imod venstres synspunkter.

Jeg skal sige meget lidt om forslaget til lov om andelsboliger. Jeg vil nøjes med at sige, at det er en station på vejen, det er ikke de vises sten. Jeg afventer, hvordan loven vil virke.

Jeg har ingen generelle bemærkninger til boligsikringsloven, ud over at jeg stadig anser det for forkert, at vi giver tilskud til forbrug af boliger. Vi har to love, og vi har to ministerier – boligydelse via socialministeriet og boligsikring via boligministeriet – og det giver vore kommuner en unødigt besværlig administration, men sådan ville man det jo; også dele af venstre ville det jo således.

Der er af de ændringsforslag, der er stillet af andre partier – jeg må selvfølgelig anbefa-

le at stemme for flertallets ændringsforslag – kun grund til at omtale ét, og det er det ændringsforslag, som er stillet af kristeligt folkeparti til boligbyggeriloven. Det er interessant i én henseende, nemlig at man vil bygge nogle boliger, hvortil der ikke er knyttet fremtidige rentesikringsforpligtelser. Når man regner på tallene og går ud fra en rentefod på 16 pct., så kommer man til, at det vil betyde, at det offentlige, og det vil altså sige staten, skulle rykke ud med halvdelen af omkostningerne ved de 7.000 almennyttige boliger, vi har vedtaget at bygge pr. år. Det tror jeg ikke vi har aftalt med finans- og skatteministeren for nærværende. Men for så vidt har det ændringsforslag en vis sympati hos undertegnede, der har det økonomiske synspunkt, at man skal betale tingene, når man træffer beslutningen, og ikke udsætte betalingen til en uvis fremtid.

Jeg skal til sidst anbefale at stemme for forligspartiernes ændringsforslag og at stemme imod de øvrige. Jeg beder som sagt boligministeren bekræfte det, jeg var inde på før.

Keld Andersen (KF):

For få måneder siden indbød SV-regeringen til en række møder mellem de tidligere boligforligspartier samt CD. Man ville, som det blev udtrykt, drøfte regeringens nye boligudspil og undersøge mulighederne for et nyt bredt forlig bestående af de gamle boligforligspartier. Det manglede da heller ikke på udtalelser fra repræsentanter for de to regeringspartier om, hvor inderligt man dog ønskede og håbede at kunne samle et bredt flertal bag dette nye boligforlig.

Hvis jeg ikke husker helt galt, så blev der i alt afholdt seks møder med deltagelse af de nævnte partier samt såvel boligministeren som skatte- og afgiftsministeren. Så vidt jeg er orienteret, er der noget i retning af en tradition for her i tinget – i hvert fald blandt de ansvarlige politiske partier – at man ikke sådan uden videre refererer, hvad der nærmere er talt om på sådanne såkaldte forligsmøder. Jeg vil gerne bryde denne tradition og meddele folketinget alt, hvad der er sket på disse møder. – – Det være hermed gjort. Der skete i realiteten ganske enkelt ingenting. Regeeringspartierne var ikke til at rokke så meget som en tomme. Efter at regeringen allerede på det første møde havde meddelt, at de otte